ОЙЛАНМА

Гечип барян яшлыгым,
Башым саңа гурбандыр.
Хесер тапан җошгуным,
Бәри бәрде дурмандыр.

Яшайыша гөнезлик
Чар тарапың гөзеллик
Дүнъе киме хезиллик
Кимселере армандыр.

Чыкып белент даглыга
Ылгамадым салгыма
Йылы сөзлер калбыма
Айдым болуп орнандыр.

Бу калбың дурулыгы
Өмрүң өлчег бирлиги
Мүң шүкүр мекирлиги
Ыкбал маңа бермәндир.

Арып даңың атыряң
Гүнүң ылгап өтүрйәң
Ах, нәм этсең гөтерйән
Не ажайып замандыр.

Аркада йүк урулан
Дүнъе шейле гурулан
Кән дәл бизе берилен
Бәш гүнлүҗек дөврадыр.

ХАЙЫШ

Зорум ёкда, зарым бардыр,
Бир йылгыр доңмасаң боляр!
Ак сүйт берен өвүлйәдир
Шоңа даш зыңмасаң боля!

Кимселериң гөзи алда
Кимселер сет мүң хыялда
Җанам ловла, орта ёлда
Түсселәп сөнмесең боля!

Илден-гүнден алып герим
Асмана етсе-де сериң
Ягысы кән эҗизлериң
Гершине мүнмесең боля!

Ойлан, ялңышма гөчүмде
Ахмырың галсын ичиңде
Агланың яндан гечеңде

Гөзлериң юммасаң боля!

Дар көңүли баглап бире
Яй ганатың гиңдир өре
Дөвул турзуп ерсиз-ере
Ырсгалңы кеммесең боля!

Сен ша сен, мен мунда кениз,
Йүрек эҗиз, Көңүл Зелил
Ызына гайтарма велин,
Эденми гөммесең боля!

ИЧГЕПЛЕТМЕЛЕР

1

Гөвнүмиң хам хыялы,
Көңүл ичре долмушдыр.
Бет ниетлең, бет пәли,
Бу дүнйәни алмышдыр.

Отырын гара башым,
Чола төверек-дашым,
Даганым гарындашым,
Мунда бизар болмушдыр.

Карздыр өмүр сүрениң,
Алгысы бар берениң,
Хусыт дүнйә беренин,
Гаңрып-гаңрып алмышдыр.

Эй, бела бетер – довул,
Совул башлардан совул,
Йүзи гызан гоч огул,
Намысындан өлмүшдир.

Арзувларым гундалан,
Увнуп ярыр мунда мен,
Эмел етен генделер,
Бет ишлери кылмышдыр.

Шыгыр бердиң ал-шерап,
Серхош болдум дәлирәп,
Йүрек „сен“ дийип, ган эңрәп,
Хузуруңа гелмишдир.

Догуп-дөрәп гөзләним,
Еле-сува дөзмәним,
Балыҗагым өзгәниң,
Чеңңегине илмишдир.

* * *
Даг башында от якдым мен эл серме,
Бу җаханда „хүв-хак“ дийип өтдүгим.
Хайдар бабам гара елиң гойберме,
Одуң өчер, садагасы гитдигим!

Көшгүм ёкдур, чагыр ялы дулума,
Үчгүммез дагында өвзар тутдугым,
Бу гиҗеде җанлы бермен ёлуңа,
Өт гүнәми садагасы гитдигим.

Хурмаң саясында дүшүп чөкүме,
Мивесинден ики ёла датдыгым.
Аят этдим өтенлериң хакына,
Кабул эйле садагасы гитдигим!

Бу гиҗеде йылдызларың ковчумын,
Магшук чешмәң этегине атдыгым.
Товландыгым зерзавуна ичимиң,
Карар ёкдур, садагасы гитдигим.

Өзгелерден гөвнүм галды, гамым бар,
Башым алып, бу даглара гайтдыгым.
Инди мунда сенден башга кимим бар,
Айт ахыры, садагасы гитдигим!

Ыкян, Земин чеңңегине илинип,
Ким билен ки янып дуран отдугым.
Ай астында ышкым ятыр гүйлүнип,
Чөз голларын садагасы гитдигим.

Дерт агырдыр, от дүшендир җисмиме,
Йүзүме чарх чекип, сырым айтдыгым.
Даглы гызың ашык этдиң хуснуңа,
Бу нәтдигиң, садагасы гитдигим!

* * *
Аллахымың нуры бардыр йүзүнде,
Мүбәрек гашыңы чытма мәхрибан!
Сен бир кервен итлер үйрер ызыңда,
Сен оң үчин гама батма мәхрибан!

Бу базарда җан бар, оны сатан ёк,
Муңа гелип максадына етен ёк,
Пелек билен оюн эдип утан ёк,
Сүлме ашыгыңы, атма мәхрибан!

Ёлум дүшди Арифлериң илине,
Яндым, бишдим көрүк болдум күлүне,
Сен билермиң ир-гич Хак дергәхине,
Хей, бармы бизлере етме мәхрибан!

Инди ак шәхерлер болупдыр кесбим,
Хакың дергәхине ялбарып сессиз,
Өмрүң мензиллерден мензиле етсин,
Яша, арамыздан гитме мәхрибан!

11.2003 “Дияр”